

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., P., IČO: X.**, zastúpený: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: **M. P., nar. X., A., o vymoženie 645,29 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn.: 16Er 260/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 13. augusta 2012, č. k.: 16CoE 81/2012-37, takto

r o z h o d o l:

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa **z a m i e t a**.

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a**.

P povinnej sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

Súdny exekútor žiadosťou doručenou na Okresný súd Prievidza 18. marca 2005 požiadal o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 19 440,- Sk s príslušenstvom v zmysle s ust. § 44 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie. Uviedol, že exekučným titulom je notárska zápisnica č. N 4275/2004, NZ 80335/2004 zo 06. novembra 2004 spísaná notárom JUDr. J. K. so sídlom G. (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Prievidza poverením z 13. júna 2005 poveril súdneho exekútora Bc. I. B. vykonaním exekúcie na základe notárskej zápisnici.

Okresný súd Prievidza uznesením z 02. apríla 2012, č. k.: 16Er 260/2005-21 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom k tomu, že v predmetnej exekúcii sa vymáha plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, je potrebné pre posúdenie vymáhaného plnenia skúmať povahu vymáhaného plnenia. Poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ na rozhodnutie O. G. E. a S. E. C 240/98 až C 244/98, rozhodnutie C-40/08 A. T. S. proti C. R.. Uviedol, že notárska zápisnica ako exekučný titul zaväzovala povinnú na zaplatenie 19 440,-Sk s úrokom z omeškania 0,25% denne od 16. júla 2004. Vyhlásenie v notárskej zápisnici vykonal za povinnú Mgr. T. K.. V Zmluve o úvere č. 3460039 uzavretej 27. apríla 2004 (ďalej len „Zmluva“ alebo „Zmluva o úvere“) sa nachádza zapracované splnomocnenie, podľa ktorého dlžník splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j., aby v jeho mene uznal záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Dlžník toto splnomocnenie podpísal 24. apríla 2004 spolu so Zmluvou o úvere. Zmluva o úvere je formulárovou zmluvou, ktorej súčasťou sú i Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Súd poukázal na § 52 ods. 1, 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že právny vzťah medzi účastníkmi konania založený Zmluvou považoval za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je nepochybné, že povinná bola v čase uzavretia zmluvy spotrebiteľom. Súd sa ďalej zaoberal aj tým, že všeobecnú spotrebiteľskú zmluvu možno podriaadiť aj režimu Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd dospel k záveru, že Zmluvu uzavretú medzi účastníkmi možno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej uviedol, že súčasťou Zmluvy bola predtlač, ktorá obsahovala splnomocnenie povinnej, ktorá splnomocnila Mgr. T. K. i na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Osobu splnomocnenca Mgr. T. K. vybral oprávnený, pretože jeho meno bolo v Zmluve uvedené bez akejkoľvek účasti povinnej. Súd prvého stupňa je toho názoru, že takáto dohoda o plnej moci je neplatná v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pre kolíziu záujmov zástupcu a zastúpeného, nakoľko oprávnený sám vybral osobu, ktorá za povinného prejavila vôľu a uznal dlh vo výške, ktorý určil zástupca. Zástupca povinnej bol vo vzťahu k oprávnenému osobou, ktorá mala záujem na vyhlásení formou notárskej zápisnice, a následne odmeny za takýto úkon, ktorý vyplácal zástupcovi oprávnený. Okrem toho celé splnomocnenie obsahuje dojednania, ktoré sú výrazne v neprospech povinnej ako spotrebiteľa, jednak, že zástupca bez akejkoľvek účasti povinnej uznáva za ňu dlh, ďalej má oprávnenie uzavrieť záložnú zmluvu

a zmluvu o zabezpečovacom prevode práva a pod. Celé splnomocnenie, preto súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktoré je v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatné v spojitosti s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dlžník teda nevyjadril súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, preto sa exekúcia viedla na podklade nespôsobilého exekučného titulu.

Súd ďalej považoval dojednanie úrokov z omeškania v prípade splatnosti celého dlhu vo výške 0,25 % denne (91,25 % ročne) za dojednanie v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatné. Rovnako dohodnutý poplatok vo výške 9 600,- Sk ako náklady za vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy považuje súd za nezrozumiteľný, neurčitý a zmätočný. Okrem toho akákoľvek odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 80% pri 10 splátkach v spotrebiteľských veciach je neprimerane vysoká a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd preto uzavrel, že dohoda o poplatku v sume 9 600,- Sk je neplatná a ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že Exekučný súd má v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku povinnosť pred vydaním poverenia na uskutočnenie exekúcie preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučný titul a v prípade ak zistí rozpor týchto listín so zákonom má žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietnuť. Ak však súd poveril exekútora vykonaním exekúcie napriek tomu, že exekučný titul má nedostatky, zastaví exekúciu dodatočne. Pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku preto vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže predstavovať prekážku veci rozsúdenej.

Notárska zápisnica je vykonateľná za splnenia predpokladov uvedených v zákone. Formálna stránka vykonateľnosti notárskej zápisnice spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice v zmysle § 47 Notárskeho poriadku a materiálna stránka spočíva v dodržaní obsahových náležitostí v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Za najdôležitejšiu náležitosť exekučnej notárskej zápisnice treba považovať súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, pretože až tento prejav vôle povinného robí

z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom. Notárska zápisnica, ktorá má byť exekučným titulom musí obsahovať uznanie určitého právneho záväzku. Takýmto právnym záväzkom je uznanie peňažného dlhu. Z obsahu exekučného spisu odvolací súd vyvodil, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že v predtlačí Zmluve o úvere je zakotvený súhlas povinnej s exekúciou tak, že povinná nemala možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a podpisom Zmluvy sa vopred vzdala svojich práv namietat' akúkoľvek skutočnosť týkajúcu sa predmetnej Zmluvy a svojho záväzku. Uvedené dojednanie preto treba považovať za odporujúce dobrým mravom. Súd ďalej vyslovil pochybnosť o spôsobe, akým sa splnomocnenec dozvedel o tom, že dlžník je v omeškaní a aká je výška omeškania, pretože tento mechanizmus zo splnomocnenia nevyplýva. Vzhľadom na množstvo splnomocnení udelených tomu istému splnomocnencovi, o čom má súd poznatky zo svojej úradnej činnosti, existuje dôvodné podozrenie, že splnomocnenec pri určení výšky dlhu spolupracoval s oprávneným. Zájmy splnomocnenca Mgr. T. K. boli nepochybne v rozpore so záujmami povinnej, a preto je plnomocenstvo v rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Celé plnomocenstvo a spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na škodu dlžníka, ktorý bol prinútený pod hrozbou zmluvnej pokuty nechať sa zastupovať zástupcom, ktorého vopred určil veriteľ. Preto je plnomocenstvo pre rozpor so zákonom i dobrými mravmi neplatným právnym úkonom a na jeho podklade nebolo možné za povinnú spísať vyhlásenie do notárskej zápisnice.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že notárska zápisnica neobsahuje súhlas povinnej s jej vykonateľnosťou, a teda aj z toho dôvodu nemôže byť považovaná za spôsobilý exekučný titul.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a) a § 237 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ust. § 237 písm. d) O. s. p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo, ust. § 237 písm. f) O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ust. § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V súvislosti s argumentáciou oprávneného týkajúcej sa porušenia povinnosti súdu prvého stupňa skúmať notársku zápisnicu z pohľadu hmotného práva oprávnený poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo 14. marca 2012, sp. zn.: I. ÚS 120/2012-12. Z odôvodnenia uvedeného uznesenia vyplýva, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vydaniu poverenia predchádza preskúmanie exekučného titulu exekučným súdom ako aj žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie. Podstatou tohto preskúmania je preverenie materiálnej a formálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu. V prípade notárskej zápisnice formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice, tak ako je upravená v ust. § 47 Notárskeho poriadku. Materiálna stránka je priamo predpísaná v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorými sú vyznačenie oprávnenej a povinnej osoby, právny dôvod, predmet a čas plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou. V uvedenom prípade Ústavný súd SR uviedol, že notárska zápisnica obsahovala všetky náležitosti uvedené v spomenutých ustanoveniach, vrátane výslovného súhlasu povinnej osoby s vykonateľnosťou. Žiadne ďalšie podmienky formálnej ani materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice z Exekučného poriadku nemožno vyvodiť. Ďalej z toho uznesenia vyplýva, že exekučný súd nepreskúmal právny vzťah účastníkov z hľadiska hmotného práva, pretože je to nad rámec preskúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Poukázal na Zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý bol doplnený o nové ust. § 41 ods. 3. Na notárske zápisnice vyhotovené pred 15. októbrom 2008 sa tento zákon, resp. novelizované ustanovenie nevzťahuje. Ďalej uviedol, že ustanovenie Zmluvy o úvere, ktorým dlžník splnomocnil tretiu osobu na spísanie notárskej zápisnice, aby v jeho mene uznal dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a príslušenstva, nemôže byť neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka ani ust. § 23a ods. 2 Zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Povinná na seba neprevzala žiadne nové povinnosti, či záväzky, oprávnenému nevznikli žiadne nové práva či výhody. Udelením plnomocenstva povinná dobrovoľne preniesla na tretiu osobu oprávnenie uznať dlh vo forme notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Táto tretia osoba nie je oprávnený, a preto toto plnomocenstvo nemohlo spôsobiť pre oprávneného nepomernú výhodu. Navyše povinná mohla plnomocenstvo v zmysle § 33b ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka kedykoľvek odvolať. Podľa dovolateľa, exekučný súd by mal vo svojom rozhodnutí uviesť, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a) až r) Občianskeho zákonníka. Ďalej má dovolateľ za to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil

s ohľadom jeho právnej kvalifikácie neprijateľnej zmluvnej podmienky, ustanovení právnych predpisov EÚ a rozhodnutí súdneho dvora EÚ. Predovšetkým sa nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnil prečo považuje za neprijateľnú podmienku splnomocnenie, ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Podľa dovolateľa exekučný súd vo svojom rozhodnutí neuviedol, na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Predmetné splnomocnenie sa v zozname nekalých podmienok uvedených v prílohe článku 3 ods. 3 Smernice Rady 93/13/EHS výslovne nenachádza.

Podľa názoru dovolateľa je v danom prípade nutné požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 12. apríla 2012, sp. zn.: IV. ÚS 95/2012-80. Uviedol, že Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť komplexne posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky.

Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Taktiež navrhol, aby súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a) O. s. p., dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je odvolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutia odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a) až g) O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je

významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a), d) a f) O. s. p., ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania.

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z uvedených procesných vád.

Dovolateľ namietal, že v danom prípade sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov v zmysle § 237 písm. a) O. s. p.

Právomoc súdu je upravená v ust. § 7 a § 8 Občianskeho súdneho poriadku. Z tohto ustanovenia vyplýva, že v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.... (§ 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Dovolateľ v danom prípade procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a) O. s. p. nevyvodzoval z toho, že súdy vôbec nemali právomoc konať a rozhodovať. Ich právomoc v exekučnom konaní nepopieral. Namietal, že súdy v danom prípade nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a ust. § 45 ods. 1 a 2 Zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní sa postavili do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, metódou, ktorá v rámci zverenej právomoci ako exekučným súdom neprináleží. Bol toho názoru, že exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť obsah notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom.

Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu a výklad Exekučného poriadku, resp. namietal nesprávne právne posúdenie veci. Z obsahu tejto

námietky sa javí, že nejde o námietku dovolateľa nedostatku právomoci súdov, ale napáda vecnú správnosť právnych záverov súdov, na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia (právne posúdenie veci).

Dovolací súd má za to, že súdy rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona napr. z ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1, § 57 ods. 2 Exekučného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, námietka dovolateľa o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a) O. s. p. nie je dôvodná.

Dovolateľ ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. d) O. s. p., t.j. že sa v tej istej veci už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie.

Podľa § 159 ods. 3 O. s. p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Prekážka veci právoplatne rozhodnutej patrí k procesným podmienkam a jej existencia vedie v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Táto prekážka je daná vtedy, ak v novom konaní ide o tú istú vec, resp. o to isté, čo sa prejednávalo v právoplatne skončenom konaní. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie.

Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený, ak vyplýva z rovnakého skutkových okolností.

Dovolateľ namietal, že súdy rozhodovali o formálnych a materiálnych podmienkach vykonateľnosti exekučného titulu v čase, keď už bolo o nich právoplatne rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie.

Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade konaniu v exekučnej veci oprávneného: P., s.r.o., P., IČO: X., proti povinnej: M. P., nar. X., A., o vymoženie 645,29 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn.: 16Er 260/2005, na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica č. N 4275/2004, NZ 80335/2004 zo 6. novembra 2004 spísaná notárom JUDr. J. K. so sídlom G., nepredchádzalo žiadne iné konanie na exekučnom súde a vo veci nebolo predtým rozhodnuté, preto nejde o vec rozsúdenú v zmysle ustanovenia namietaného oprávneným.

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie netvorí prekážku veci rozsúdenej v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide o procesný úkon exekučného súdu adresovanému súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu, a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie vykonávať exekúciu (viď uznesenie NSSR sp. zn.: 5Cdo 205/2011).

Vzhľadom na uvedené, konanie nie je zaťažené dovolateľom namietanou vadou uvedenou v ust. § 237 písm. d) O. s. p.

Dovolateľ v dovolaní tiež namietal, že odvolací súd svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

Naplnenie tejto vady dovolateľ vyvodzuje z toho, že súdy oboch stupňov nevyzvali a ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových návrhoch (námietky proti prejednaniu veci, konanie bez nariadenia pojednávania, dokazovania). Oprávnený namietal, že exekučný súd pri preskúmvaní notárskej zápisnice išiel nad rámec formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym

poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Na námietku oprávneného, že exekučný súd nie je oprávnený ex offo skúmať notársku zápisnicu ako exekučný titul v takom rozsahu, ako ju skúmal v danom prípade, dovolací súd prihliadal iba v súvislosti so skúmaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k vade uvedenej v ust. § 237 písm. f) O. s. p, resp. či v konaní pred súdmi nižších stupňov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. O procesnú vadu konania uvedenú v tomto ustanovení ide tiež v prípade zastavenia exekúcie, ak preto neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Takým rozhodnutím sa totiž oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia.

V danom prípade exekučný súd na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe notárskej zápisnice č. N 4275/2004, NZ 80335/2004 zo 06. novembra 2004 spísaná notárom JUDr. J. K. poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a vymoženie uloženej povinnosti z uvedenej notárskej zápisnice. Následne exekučný súd opätovne preskúmal exekučný titul a dospel k záveru, že ide o nespôsobilý exekučný titul na výkon exekúcie, nakoľko predmetné splnomocnenie, ktorým dlžník splnomocnil Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatnou. Z týchto dôvodov exekučný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku. Podľa názoru dovolacieho súdu exekučný súd, a následne aj odvolací súd podmienky na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, a následne na zastavenie exekúcie posúdili správne. Je potrebné uviesť, že v danom prípade nemalo byť vydané ani poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie.

Exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (I. ÚS 456/2011).

Súdy danom prípade v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť predmetnej notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Skúmali či bol exekučný titul - notárska zápisnica vydaný v súlade so zákonom, realizovali len svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Vydaním poverenia na vykonanie exekúcie táto povinnosť pre exekučný súd nezaniká, naopak aj počas exekučného konania (po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie) je povinný skúmať či exekučný titul bol vydaný v súlade so zákonom. Je potrebné uviesť, že exekučný súd nevykonáva dokazovanie, tak ako je to v konaní pred súdom prvého stupňa. Ak súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom nie povinný účastníkov konania vyzývať, aby sa vyjadrili k ďalšiemu postupu exekučného konania. Exekučný súd v danom prípade preskúmal exekučný titul – notársku zápisnicu a Zmluvu o úvere uzavretú medzi oprávneným a povinným, pod zistený skutkový stav podriadil príslušnú právnu a vo veci rozhodol. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými pre vec podstatnými otázkami a závery vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu. Rovnako aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na podstatné otázky odvolacieho konania. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v tomto štádiu konania (vykonávacie) súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to, oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

V preskúmvanej veci súdy v exekučnom konaní správne konštatovali skutočnosť, že notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. Podstatnou a z hľadiska posúdenia správnosti úvahy odvolacieho súdu je, že splnomocnenie, ktoré udelil povinný v Zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinná splnomocnila tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým

sa povinná vzdala svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnej bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietať výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté v Zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho odvolací súd považoval za neplatné. Odvolací súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“ zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 Občianskeho zákonníka, s čím sa dovolací taktiež v plnom rozsahu stotožnil. Ďalej je potrebné uviesť, že zmluvná voľnosť povinnej pri zvolení si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri možnej jedinej variante konkrétneho mena zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej Zmluvy o úvere, nemožno hovoriť o jeho slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinnej ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Pokiaľ teda plnomocnenstvo nebolo udelené platne nebolo, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených splnomocneným zástupcom nadobudnúť právne účinky pre osobu v mene ktorej konal. Ak teda z neplatne udeleného plnomocnenstva nevyplývajú právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinnej, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Dovolací súd dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu.

Skutočnosť, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (R. T. c. Š. z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, H. B. c. Š. z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., toto ustanovenie sa primerane použije aj na uznesenie (§ 167 ods. 2 O. s. p.). Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nespôsobilosti exekučného titulu, a následné zastavenie exekúcie zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle uvedených zákonných ustanovení, nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 a § 211 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Oprávnený podaním doručeným na Okresný súd Prievidza 10. augusta 2012 navrhol prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Súd prvého stupňa a rovnako aj odvolací súd postupovali správne ak sa týmto návrhom oprávneného nezoberali. Aj keď odvolací súd rozhodol o odvolaní

oprávneného uznesením z 13. augusta 2012, návrh na prerušenie konania oprávnený doručil na exekučný súd a až následne exekučný súd doručil návrh na prerušenie konania odvolaciemu súdu 17. augusta 2012. Preto už nebol dôvod o tomto návrhu oprávneného rozhodovať, nakoľko tento návrh sa dostal do sféry odvolacieho súdu až 17. augusta 2012, kedy už bolo o odvolaní oprávneného rozhodnuté. Uvedený záver potvrdzuje aj skutočnosť, že oprávnený uvedeným postupom navrhol prerušiť aj dovolacie konanie a dovolací súd o tomto návrhu rozhodol.

Oprávnený v podanom dovolaní opätovne navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243c O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a predložil Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálne otázky, ktorých znenie v podanom dovolaní bližšie špecifikoval.

K tomuto návrhu dovolací súd uvádza, že ust. § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru, že požiada Súdy dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

V prejednávanej veci bolo sporné, resp. oprávnený namietal či exekučný súd je oprávnený skúmať platnosť notárskej zápisnice a posúdenie predmetného splnomocnenia, na základe ktorého bola notárska zápisnica spísaná, ako neprijateľnej podmienky. Posúdenie predmetnej námietky oprávneného a jej vyriešenie patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho výkladu (rozhodnutia) Súdného dvora EÚ. Z obsahu spisu vyplýva, že súdy priamo neaplikovali normy komunitárneho práva, keďže na danú vec sa vzťahujú právne normy platné na území Slovenskej republiky, do ktorých bol

prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Otázka výkladu komunitárneho práva nebola pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, vzhľadom na dostatočnú úpravu predmetnej veci v Slovenskej republike.

Dovolací súd dospel k záveru, že v danej veci nie je dôvod na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p., preto návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol

Dovolateľ v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnej zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 10. apríla 2013

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Monika Poliačiková